

SĂRBĂTORI MARI PENTRU CEI MICI

Doamna Păresimilor și cei șapte pantofi

POSTUL MARE PE ÎNȚELESUL COPIILOR

Text: Tatiana Petrache

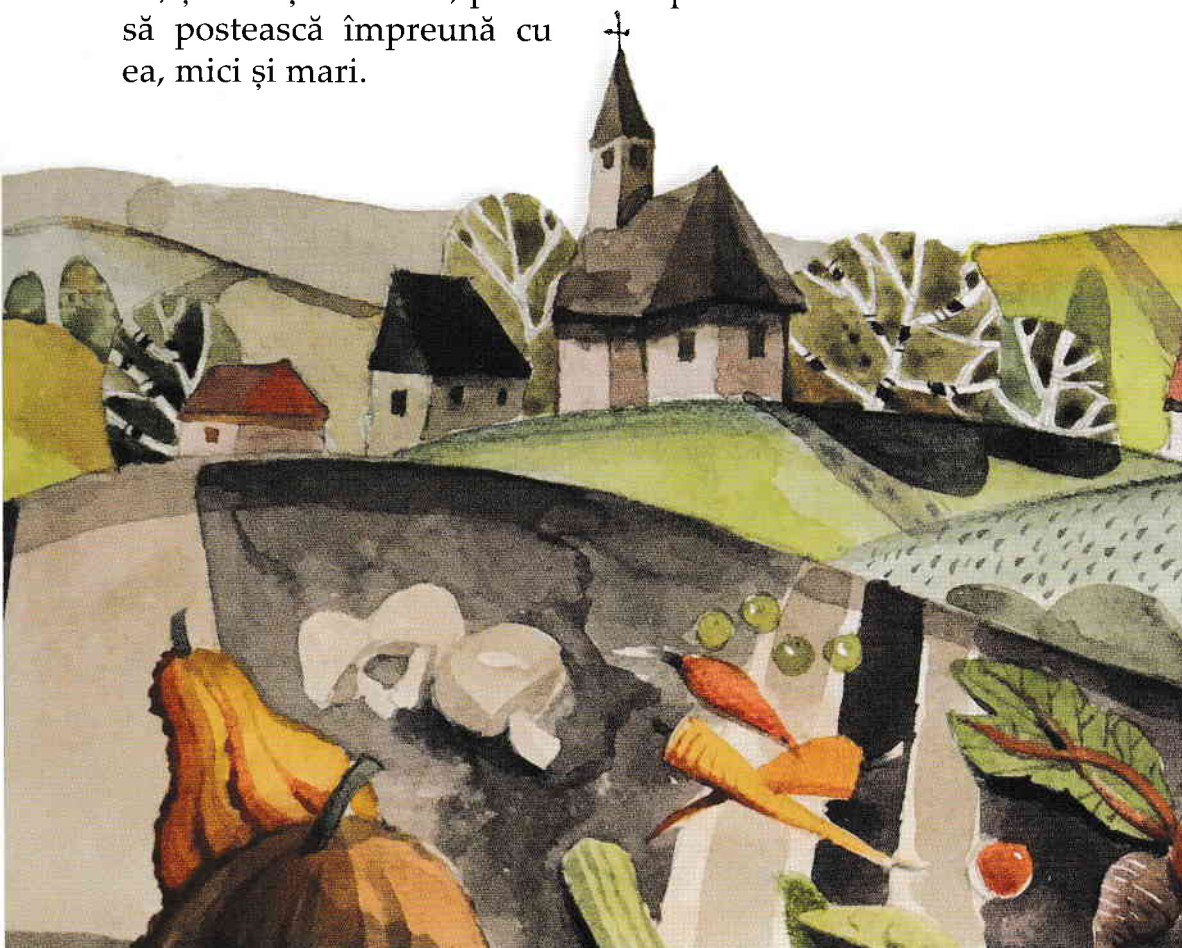
Ilustrații: Ovidiu Gliga

editura
Σοφία

București

Doamna Păresimilor e o băbuță nespus de cumsecade, evlavioasă și tare darnică. Nu este însă o băbuță ca toate băbuțele. Dacă te uiți bine-bine la ea, observi că are o gură mică – de-abia se vede! –, pentru că vorbește foarte puțin și postește foarte mult. Și, dacă o inviți la un taifas, c-un ceai și o prăjiturică de post, găsește pe dată o scuză ca să nu iasă din căsuța ei retrasă, unde toată ziua stă și se roagă.

Mâinile și le ține încrucișate la piept, de la obișnuința rugăciunii. Doar la biserică se duce, căci acolo e a doua ei casă. Dacă însă ești dispus s-o asculți vorbind despre subiectul ei cel mai drag, Paștele, nu va conțeni să-ți spună cu de-amănuntul despre cum se cuvine să te pregătești pentru Înviere: cum să te porți, cum să te rogi, ce să mănânci, de ce mergem la biserică și ce se cuvine să cântăm acolo. Și... încă ceva: poartă un șort mare cât toate zilele, încărcat cu tot felul de bunătați de post: legume, fructe, fasole, linte și năut, cartofi, semințe, macaroane, și câte și mai câte, pe care le împarte tuturor celor care vor să postească împreună cu ea, mici și mari.

Nimeni nu știe cum o cheamă cu adevărat... E atât de bătrână, încât i-au uitat cu toții numele, dar au poreclit-o „Doamna Păresimilor”, din pricina grijii ei stăruitoare pentru ținerea Postului Mare. „Păresimi” este un cuvânt mai vechi, care înseamnă „Patruzecimi”, de la numărul 40, pentru că Postul Mare cuprinde 42 de zile, adică șase săptămâni. La acestea se adaugă Săptămâna Mare, adică alte șapte zile, deci în total 49, iar în ziua a 50-a prăznuim luminata zi a Învierii.

Și băbuța aceasta mai are o ciudățenie: se spune despre ea că ar avea șapte picioare, pentru că atâtea sunt săptămânile Postului Mare! Desigur, dacă nu ar avea mai multe picioare decât noi, nici n-ar putea alerga atât de iute la biserică, nici să facă atâtea fapte bune, să-i ajute pe cei aflați la ananghie, să-i învețe pe copii despre Sfânta Înviere, să gătească mâncărurile

ei de post și să le împartă celor care doresc. Toți copiii zic că-i atât de iute, de parc-ar avea șapte picioare!

Într-o bună zi, câțiva copilași de prin vecini au bătut la poarta ei să-i pună o întrebare care le dădea de furcă. Aflaseră că peste o săptămână începe Postul Mare și nimeni nu putuse să-i lămurească într-o privință:

– Doamna Păresimilor, de ce postim? De ce să nu mâncăm când vrem noi câte-o ciocolată sau un oușor sau chiar o înghețată, care ne place așa de mult?

– Ei, dragii mei, povestea-i lungă!

Adam și Eva, pe când erau în Rai, mâncau numai mâncare de post, adică legume, fructe și tot felul de verdețuri, căci, după ce i-a zidit, Dumnezeu le-a poruncit să crească și să se înmulțească și le-a dat spre

hrană „toată iarba ce are sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în el” (Facerea 1:29).

Mai târziu, după potop, când oamenii deja se îndepărtaseră de Dumnezeu prin neascultare și slăbiseră duhovnicește, au primit îngăduință de la Dumnezeu să mănânce și carne, precum și celelalte alimente pe care le avem de la animale. Însă, din vremurile străvechi, ori de câte ori oamenii se aflau în nevoi și necazuri și voiau să primească ajutor de la Dumnezeu, posteau, fie fără să mănânce nimic, fie mâncând puține bucate din cele rânduite primilor oameni în Rai, adică legume, fructe, felurite ierburi și semințe.

